

[Boligministeren.]

var simpelt hen forkert, den var simpelt hen urigtig, og hr. Dahlgaard vidste det. Både i boligudvalget, i 15 mands udvalget og igennem budget- og økonomiministerens redegørelse i PØ-udvalget er hr. Dahlgaard blevet orienteret om, at forholdene er anderledes, end hr. Dahlgaard her gav udtryk for. Hr. Dahlgaard prøvede at lægge tallene sammen og jonglere med dem, så der for det første ikke blev ret meget til besparelser, og dernæst skulle de sociale boligselskaber have det hele.

Det, der er tale om, er, at der af momspengene eller på anden måde stilles 250 mill. kr. til rådighed i det nødvendige antal år og i den udstrækning, det er nødvendigt. Der skal altså ikke bruges én krone mere, end der er behov for for at klare de overgangsproblemer, som en indekslåneordning medfører. Det, der derudover er tale om, er, at Landsbyggefonden får 25 mill. kr. ud af egne midler det første år, 50 mill. kr. det næste år stigende til i alt 100 mill. kr., hvilket hr. Dahlgaard jo har været meget interesseret i at de skulle have for at kunne blive selvfinansieret. For at klare opgaven forhøjer man ud fra en solidaritetsbetragtning lejen i noget af byggeriet og giver provenuet til det øvrige byggeri i samme sektor.

Hr. Dahlgaard ved udmærket fra de svar, jeg har givet, at de 400 mill. kr., som det maksimalt vil blive — det første år 200 mill. kr. — i udligningsbidrag fra den private boligmasse, ikke skal anvendes til nye udgifter, men bruges til besparelser. Jeg har understreget det i flere spørgsmål fra hr. Dahlgaard, og så nytter det ikke, at hr. Dahlgaard henviser til et tidligere svar på et spørgsmål, som jeg ikke her erindrer, men som kan have haft en helt anden form. Jeg vil herfra igen bekræfte, som jeg gjorde det fra denne talerstol ved første behandling af dette forslag, at disse penge skal anvendes til besparelser for statskassen, og det står i den spareplan, som hr. Dahlgaard har fået

udleveret i PØ-udvalget af hr. Per Hækkerup og i boligudvalget af undertegnede. Jeg synes, det er kedeligt, at man anvender den slags metoder, at man ikke kan bruge saglige argumenter, men må tage forkerte og konstruerede betragtninger med ind for at klare en eller anden situation.

Til hr. Henning Philipsen har jeg ingen kommentarer vedrørende tv-a-udsendelsen i går aften, al den stund jeg ikke så den. Jeg kan altså ikke kontrollere hr. Henning Philipsens kritik, men vil kun sige, at de tal, som hr. Henning Philipsen redegjorde for, kan jeg acceptere, idet det er sådan, at en 80 m² lejlighed, som i dag uden nogen form for støtte, altså rentesikring eller andet, koster imellem 20.000 kr. og 25.000 kr. i årlig leje, igennem indekslåneordningen vil kunne nedbringes til ca. 10.000 kr. Forholdet er jo også det, og det må da understreges i denne debat, at der ikke er økonomiske muligheder for at fortsætte med en rentesikring, som vil belaste statskassen i de kommende år med ret store og stadig stærkt stigende beløb, samtidig med at rentesikringen, som den var gennemført, ikke løste problemerne i boligbyggeriet, og derfor var det nødvendigt at prøve nye metoder, nye belåningsformer. Her er det, at indekslåneordningen nu skal prøves, og jeg håber da, at den vil blive en succes.

Princippet er endvidere det, at der bliver en lav udgangsleje, og så stiger lejen i takt med den stigende indkomst; den vil altså enten være en konstant eller en faldende andel af indkomsten.

Jeg er også enig med hr. Henning Philipsen i, at regeringens hensigt med den kommende boligsikringslov er, 1) at der skal være en pristalsregulering i den, 2) at vi skal have forenklet loven, og 3) at vi skal prøve at undgå omgælder af loven. Jeg håber, at vi kan få nogle gode resultater af det udvalgsarbejde, der i øjeblikket er i gang vedrørende en folketingsbeslutning af 1. marts, tror jeg det var, som blev vedtaget på foranledning af det radikale venstre, og at vi